

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
**ΧΑΡΙΤΙΝΗ
ΜΑΛΙΣΣΟΒΑ**

Κάποιοι άλλοι, το νέο σας μυθιστόρημα. Θέλετε να μας πείτε λίγα λόγια;

Το βιβλίο μιλάει για ένα ζευγάρι, τη Μάρω και τον Βαγγέλη, που μεταναστεύει στην Πολωνία εξαιτίας της ανεργίας. Είναι νέοι, μορφωμένοι, κάποτε είχαν καλές καριέρες, αλλά τώρα αυτή η ζωή έχει τελειώσει. Η Μάρω, γιατρός, βρίσκει αμέσως δουλειά, συντηρεί και τον σύζυγό της. Αυτός, πρώην δημοσιογράφος, στέλνει ασταμάτητα βιογραφικά που μένουν αδιάβαστα και στον ελεύθερο χρόνο του, για να μη σκέφτεται την κατάντησή του, ξεκινάει την έρευνα για μια άλλη, κυριολεκτική πτώση: Δυο άντρες έπεσαν νεκροί από τον ουρανό κοντά στο σπίτι τους. Ήταν κρυμμένοι στους τροχούς ενός αεροπλάνου από την Κωνσταντινούπολη.

Είναι ένα βιβλίο για το πώς άλλαξαν οι ζωές μας μέσα στην κρίση, πώς γίναμε κάποιοι άλλοι, πόσο διαφορετικά άρχισε να μας βλέπει ο υπόλοιπος κόσμος.

Γιατί επιλέξατε την πρωτοπρόσωπη αφήγηση κι όχι (την ασφαλέστερη, ίσως) τριτοπρόσωπη;

Με ενδιέφερε να πει ο Βαγγέλης την ιστορία, όχι εγώ. Ήθελα να ακούσω τις εξάρσεις και τις εκρήξεις του. Πώς ενθουσιάζεται ή πώς απελπίζεται. Πώς κατασκευάζει εκείνος τον κόσμο. Κάποιες στιγμές γίνεται σεξιστής, κάποιες άλλες αφήνει να φανεί η αλαζονεία του. Όλα αυτά είναι πράγματα που σε μία τριτοπρόσωπη αφήγηση πρέπει να τα πει ο αφηγητής. Δεν το ήθελα αυτό. Ήθελα να βγουν φυσικά, από μέσα του. Να αναπτύξει ο αναγνώστης μία σχέση μαζί του, να εκνευριστεί, αλλά και να τον συμπαθήσει, κυρίως όμως να τον καταλάβει, να τον νιώσει και να ψηλαφήσει τα τραύματά του.

Μέσα από τη ζωή των άλλων διηγείστε την κοινή πορεία των ηρώων σας, του Βαγγέλη και της Μάρως. Είναι οι άλλοι η προβολή, το άλλοθι, ο καθρέφτης μας ή κάτι άλλο;

Όσο έγραφα αυτό το μυθιστόρημα διάβαζα και αρκετά δημοσιογραφικά βιβλία ψάχνοντας τον τρόπο που θα μιλούσε και θα έγραφε ο Βαγγέλης. Κάποια στιγμή συνάντησα το «Frank Sinatra has a cold» του Gay Talese. Ο Talese είχε κλείσει μία συνέντευξη με τον Sinatra στο Las Vegas, αλλά όταν ταξίδεψε εκεί ο τραγουδιστής αρνήθηκε να τον συναντήσει επειδή ήταν κρωμένος. Αφού δεν μπορούσε να μιλήσει μαζί του, πήρε συνεντεύξεις από όλο τον περίγυρό του, όλο αυτόν τον κόσμο που είχε αποσταθεροποιηθεί, επειδή ο Sinatra είχε απλά βραχνιάσει. Και κατάφερε έτσι να φτιάξει το καλύτερο πορτραίτο του καλλιτέχνη μέσα από το περιβάλλον που αφήνει η

• **ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗΣ**

Να συνεχίζεις πάντα, ό,τι κι αν συμβαίνει γύρω σου

Οι άνθρωποι πάντα προσαρμόζονται σε μία νέα κατάσταση. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάσταση είναι καλή

απουσία του. Βρήκα αυτήν την τεχνική πρωτότυπη και τη χρησιμοποίησα ως ένα βαθμό μέσα στο βιβλίο, χρησιμοποίησα όλους τους άλλους χαρακτήρες γύρω σαν φώτα για να σκιαγραφηθούν με περισσότερες λεπτομέρειες οι δύο κεντρικοί ήρωες.

Ποια είναι τα στοιχεία που έχουν οι σχέσεις που κρατούν για πάντα;

Αντέχουν να τελειώσουν και να ξαναγεννηθούν πολλές φορές. Οι άνθρωποι αλλάζουν στην πορεία του βίου τους, οι σχέσεις τους αλλάζουν, πρέπει, λοιπόν, να μπορούν να δεχτούν αυτή τη διαδοχή, να συνεχίσουν να ανέκονται και ακόμα περισσότερο να αγαπάνε τις μεταμορφώσεις του συντρόφου τους.

Μετά από 12 χρόνια η κρίση μπορεί πια να αποτελεί άλλοθι για τις αποτυχίες μας;

Ρώτησα κάποτε έναν φίλο μου από το Βελιγράδι, συνομηλικό μου, πώς αντέδρασε στους βομβαρ-

δισμούς του '99. Την πρώτη μέρα κρύφτηκαν όλοι κάτω από τα κρεβάτια και έκλαιγαν γιατί πίστευαν ότι θα πεθάνουν. Τη δεύτερη είδαν ότι δεν πέθαναν και προσπάθησαν να μάθουν αν οι φίλοι τους ήταν καλά. Την τρίτη κατάλαβαν ότι οι βόμβες δεν έπεφταν στη γειτονιά τους και συνέχισαν κανονικά τη ζωή τους αποφεύγοντας να περάσουν από τις περιοχές της πόλης που βομβαρδίζονταν. Οι άνθρωποι πάντα προσαρμόζονται σε μία νέα κατάσταση. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάσταση είναι καλή. Σε έναν βομβαρδισμό πεθαίνει κόσμος, σε μία κρίση υπάρχουν άνεργοι, όνειρα χάνονται, ζωές καταστρέφονται. Αλλά το θέμα είναι εσύ πώς αντιμετωπίζεις αυτήν την κατάσταση και τι καταφέρνεις τελικά να πάρεις από τη ζωή σου, ανεξάρτητα από τις συνθήκες. Γιατί μόνο μια ζωή έχεις, μάλλον.

Ποιο θεωρείτε ότι είναι το μεγάλο στοίχημα της δικής σας, νέας, γενιάς λογοτεχνών;

Να γράψει έστω ένα βιβλίο αντάξιο των προηγούμενων.

Δεν μπορούμε να λέμε ότι στα τριάντα πέντε-σαράντα δημιουργούμε υποσχέσεις για το μέλλον. Ή θα γράψουμε τώρα τα καλά μας βιβλία ή δεν θα τα γράψουμε ποτέ.

Στα σαράντα του ο Θανάσης Βαλτινός είχε βγάλει την «Κάθοδο των Εννιά» και τον πρώτο Κορδοπάτη, ο Μισέλ Φάις την «Αυτοβιογραφία ενός βιβλίου», ο Ταχσής το «Τρίτο στεφάνι», ο Γιάννης Πάνου το «Από το στόμα της παλιάς Remington». Όχι να πουλήσει πολύ, όχι να πουν οι φίλοι σου ότι είναι ένα σπουδαίο βιβλίο, όχι να βγάλεις λεφτά από αυτό. Να μιλήσεις με την κοινωνία και για την κοινωνία, να γράψεις κάτι που πέντε, δέκα, δεκαπέντε χρόνια μετά θα το διαβάσει κάποιος άλλος και θα αποφασίσει να ζήσει και να γράψει λίγο διαφορετικά.

Ποια αξία θεωρείτε υπέρτατη;

Να συνεχίζεις πάντα, ό,τι κι αν συμβαίνει γύρω σου. Και είναι κάτι που μοιράζομαι με τον βασικό ήρωα του βιβλίου. Πώς συνεχίζεις να πολεμάς όταν δεν μπορείς να βρεις τρόπο να νικήσεις. Και εδώ έρχεται η προβολή των άλλων χαρακτήρων. Ο ένας πήγε στον εμφύλιο της Γιουγκοσλαβίας και βρήκε τον εαυτό του μέσα από τα εγκλήματα. Ένας άλλος παράτησε πίσω του χρέη και προσπάθησε να ξαναγεννηθεί με άλλο όνομα. Μια φοιτήτρια που έγινε μητέρα κατά λάθος προσπαθεί να λυτρωθεί μέσα από την ακατά-

παστη προσπάθεια, σε βαθμό αυτοτιμωρίας. Αυτή την απάντηση ψάχνει και ο Βαγγέλης, πώς συνεχίζει, μετά την απόλυση, μετά τις απορρίψεις, μετά την εσωτερική κατάρρευση.

Το βιβλίο σας «Κάποιοι άλλοι» είναι και το πρώτο σας μυθιστόρημα. Τι ήταν αυτό που σας έκανε να ασχοληθείτε με την πεζογραφία;

Νομίζω για τον ίδιο λόγο που κάποιοι μπαίνει στην κουζίνα αφότου δοκιμάσει ένα εξαιρετικό γεύμα, κάποιος άλλος βλέπει ένα όμορφο τριαντάφυλλο στον δρόμο και αποφασίζει να βάλει γλάστρες στο μπαλκόνι του και τα παιδιά παίρνουν μια μπάλα και βγαίνουν στο γήπεδο της γειτονιάς τους μόλις δουν τα βίντεο με τον Αντετοκούνμπο στο YouTube. Ερχόμαστε σε επαφή με κάτι που μας μαγεύει τόσο πολύ, που δεν μπορούμε παρά να προσπαθήσουμε να κάνουμε και εμείς το ίδιο.

Ποιο βιβλίο διαβάσατε πρόσφατα και σας άφησε θετική εντύπωση;

Πέτυχα τυχαία σε ένα παλαιοβιβλιοπωλείο το «Nobody leaves» του Ryszard Kapuscinski. Θεωρητικά μία συλλογή ταξιδιωτικών κειμένων για την Πολωνία. Στην πράξη μικρά διηγήματα που διδάσκουν ύφος, οπτική γωνία και οικονομία της αφήγησης.

Ο Ιάκωβος Ανυφαντάκης γεννήθηκε στην Κρήτη το 1983. Έκανε διδακτορικό στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με θέμα την αποτύπωση του ελληνικού εμφυλίου στην πεζογραφία και έγραψε κριτική βιβλίου για την «Εφημερίδα των Συντακτών». Με το πρώτο του βιβλίο, «Αλεπούδες στην πλαγιά» (Πατάκης, 2013), ήταν στη μικρή λίστα για το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα του περιοδικού Αναγνώστης και το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα. Η συλλογή διηγημάτων «Όμορφοι έρωτες» (Πατάκης, 2017) ήταν υποψήφια για το βραβείο Διηγήματος-Νουβέλας του περιοδικού Αναγνώστης. Στα τέλη του 2019 κυκλοφόρησε το τρίτο του βιβλίο, το μυθιστόρημα «Κάποιοι άλλοι».

